

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 111.531 van 15 oktober 2002
in de zaak A. 98.897/XIV-1074.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat A. NAVASARTIAN,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 Jenatzystraat 13

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 26 december 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 3 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 5 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 3 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 september 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. NAVASARTIAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat J. HENDRIX die, loco Advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Armeense nationaliteit, is in België binnengekomen op 12 november 1999 en heeft zich op 17 november 1999 vluchteling verklaard.

1.2. Op 3 maart 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 14 december 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 3 maart 2000 tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing. De motivering van de beslissing luidt als volgt:

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 30 november 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene, een Armeens staatsburger van Armeense origine, zou naar België zijn gevlucht omwille van de problemen die haar man zou gekend hebben als lijfwacht van Vasgen Sargisian. Betrokkene zou op 28 oktober 1999 Armenië hebben verlaten om op 13 november 1999 in België aan te komen. Betrokkene zou als oudstrijder van het conflict in Nagorno-Karabach lid zijn geworden van de partij HHsH. Vanaf 1998 zou hij lijfwacht zijn geworden van de politicus Vasgen Sargisian die premier werd. Op 10 oktober 1999, tijdens het verjaardagsfeestje van betrokkene's zoontje, zou betrokkene gehoord hebben dat haar man met vrienden en collega's spraken over politiek. Haar man zou haar echter niet verder hebben willen inlichten. De volgende dag zou betrokkene

door een zwarte wagen zonder nummerplaat gevolgd zijn geweest die op haar zoontje zou zijn afgereden toen ze de straat overstaken. Betrokkene zou op het nippertje opzij zijn kunnen springen met haar zoontje. Toen ze in de late namiddag haar ander zoontje zou zijn gaan halen op de kleuterschool zou exact hetzelfde incident zich hebben voorgedaan. Betrokkenes man zou dan gezegd hebben dat ze voortaan thuis moest blijven met de kinderen. In de nacht van 13 op 14 oktober 1999 zou betrokkenes man niet zijn thuisgekomen van zijn werk. Betrokkenes vader zou zijn lijk hebben teruggevonden in het buitenverblijf. Betrokkenes man zou zijn overleden aan de gevolgen van een nekschot. Een officieel onderzoek zou gestart zijn en na één week zijn gesloten. Hierdoor zou betrokkene een miskraam hebben geleden. Toen ze uit het ziekenhuis kwam met haar moeder, zou de zwarte wagen opnieuw op hen zijn afgereden. Betrokkenes moeder zou licht aan het been zijn geraakt. Daarom zou betrokkene door haar vader naar Tiflis zijn gebracht bij een vriend van hem. Na de schietpartij in het Armeens Parlement op 27 oktober 1999 zou betrokkenes vader naar Georgië zijn gekomen om te zeggen dat betrokkene Georgië moest verlaten aangezien ze zelfs daar niet veilig zou zijn. Betrokkene zou daarom naar België zijn vertrokken en haar kinderen in Krasnodar hebben achtergelaten. Betrokkene was niet in het bezit van enige documenten.

Vooreerst dienen de volgende tegenstrijdigheden te worden opgemerkt tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen (DVZ, CG). Betrokkene zei voor het Commissariaat-generaal dat de zwarte wagen tot driemaal toe zou gepoogd hebben haar omver te rijden (CG, p. 3,5). Hierover heeft betrokkene niets gezegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken: ze zei enkel dat de wagen haar volgde (DVZ, vraag 42). Omwille van deze twee verschillende versies tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal omtrent de ernst van haar vervolging kan geen geloof meer worden gehecht aan het feit dat betrokkene ten persoonlijke titel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie had. Bovendien zei betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar vader wilde dat ze in Georgië bleef, terwijl de vriend van haar vader, G., haar de raad gaf naar België te gaan (DVZ, vraag 42). Voor het Commissariaat-generaal zei betrokkene dat haar vader niet wilde dat ze in Georgië of Armenië bleef (CG, p.6).

Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene nagelaten heeft bescherming te zoeken bij de autoriteiten voor haar problemen en derhalve in haar land niet alle machtsmiddelen heeft uitgeput. Er is bovendien geen enkele aanwijzing dat betrokkene omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie, geen beroep zou kunnen doen op deze bescherming. Betrokkenes man was immers de lijfwacht van de premier. Het lijkt bijgevolg onwaarschijnlijk dat de overheid niet zou optreden tegen mensen die zich richten tegen de regering. De partij van Sargisian, waarvan ook betrokkenes man deel uitmaakte, is nog steeds aan de macht in Armenië, de huidige regering bestaat uit ministers die in de voormalige regeringen van Vasgen Sargisian en Aram Sargisian (diens broer die hem opvolgde na zijn dood) zetelden (bron: Nouvelles d'Arménie, n 1/2 54, juni 2000). Betrokkene heeft bijgevolg nagelaten bescherming te zoeken bij de autoriteiten van haar land maar is daarentegen gevlucht, eerst naar Georgië, vervolgens naar België.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoekster als enig middel aanvoert:

“Schending van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1 A van de Conventie van Genève; schending van de motiveringsplicht

De bestuursbeslissingen moeten in rechte en in feite gemotiveerd zijn. De verplichting tot motivering houdt o.a. in dat het bestuur moet rekening houden met alle elementen in zijn bezit en met kennis van zaken een beslissing moet nemen. De beslissing moet redelijk zijn.

In casu ontbreekt een dergelijke motivering:

De motieven van de verwerping van de asielaanvraag van verzoekster zijn onbestaande en onredelijk.

Ten eerste: volgens het CGVS heeft verzoekster geen bescherming gevraagd bij de autoriteiten van haar land van herkomst. Deze overweging is onjuist:

Verzoekster heeft de hulp en de bescherming gevraagd van de eerste minister en de machtigste man in Armenië, tevens een persoonlijke vriend van de familie, die haar beloofde de zaak te onderzoeken en de daders te pakken. De argumentatie van het CGVS is bijgevolg ongegrond waar het stelt dat betrokkene geen bescherming heeft gezocht bij de autoriteiten.

Ten tweede: de overweging van het CGVS dat verzoekster bij de DVZ gesteld heeft dat haar vader de raad gaf Georgië te verlaten versus haar verklaring dat haar vader niet wou dat zij Georgië verliet, wat bijgevolg betekent dat er een tegenstrijdigheid is, is niet alleen irrelevant maar ook onjuist.

De vader van verzoekster wou niet dat zij Georgië verliet tot de moord van de eerste minister. Het is na de dood van de heer S. geweest dat hij via zijn vriend de raad gaf Georgië te verlaten.

Bovendien is de overweging ver gezocht en heeft ze geen relevantie voor de asielaanvraag van de verzoekster.

Tenslotte moet gesteld worden dat de verzoekster zowel bij de DVZ als bij het CGVS heeft gesteld dat zij bedreigd werd door de 'zwarte wagen'. Het is alleen zo dat zij meer details heeft gegeven bij het interview bij het CGVS. Haar verklaringen zijn complementair en niet tegenstrijdig.

De bovenvermelde elementen tonen aan dat het CGVS zonder een manifeste beoordelingsfout niet kon stellen dat de asielaanvraag van de betrokkene bedrieglijk is.”;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster in haar enig middel een schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht; dat volgens verzoekster de motieven van de bestreden beslissing “onbestaande en onredelijk” zijn; dat de overweging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verzoekende partij heeft nagelaten bescherming te zoeken bij de autoriteiten volgens verzoekster onjuist is; dat de in de bestreden beslissing vermelde tegenstrijdigheid aangaande het advies van verzoeksters vader om al dan niet uit Georgië te vertrekken, volgens verzoeksters onterecht is; dat verzoekster verklaringen over de zwarte wagen complementair en niet tegenstrijdig zijn;

2.2.2. Overwegende dat dient te worden benadrukt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoekster een eindbeslissing betreffende de ontvankelijkheid van haar asielaanvraag heeft genomen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich hiertoe baseert op artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in het kader van voornoemd artikel een juist beeld dient te vormen over de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiertoe alle gegevens onderzoekt die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen; dat hij in redelijkheid tot de conclusie kan komen dat de asielaanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, door vast te stellen dat de verklaringen van de verzoekende partij aangetast zijn door tegenstrijdheden, of omdat haar verklaringen verward, onsamenhangend, onvolledig, of inconsistent zijn, of, omdat de aanvraag van de asielzoeker

gesteund is op valse verklaringen, of op niet authentieke documenten en omdat er geen elementen werden aangebracht die wijzen op een systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de criteria van de Conventie van Genève; dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld dat het relaas van verzoekster wordt gekenmerkt door een aantal niet onbelangrijke tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen; dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat in een eerste deel de feiten gedetailleerd en precies worden weergegeven, die resulteren uit de neerslag van de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar verhoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat in een tweede deel de verklaringen van de verzoekende partij op nauwkeurige wijze worden onderzocht in de globale context van haar asielaanvraag; dat de motieven (met name de vastgestelde tegenstrijdigheden) geconcretiseerd en gestaafd worden door een aantal precieze voorbeelden; dat de juistheid en pertinentie ervan niet worden weerlegd door verzoekster; dat verzoekster geen gegevens aanbrengt die aantonen dat de bescherming van de autoriteiten werd ingeroepen en derhalve de overweging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet weerlegt; dat de tegenstrijdigheden die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelde aangaande, enerzijds, het incident met de zwarte wagen en, anderzijds, het advies van verzoeksters vader om al dan niet uit Georgië te vertrekken, evenmin door verzoekster worden weerlegd; dat uit de gegevens van het administratief dossier evenmin kan worden afgeleid dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in redelijkheid kon besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van de asielaanvraag van de verzoekende partij; dat het enig middel niet gegrond is; dat een bespreking van de door de tweede verwerende partij opgeworpen exceptie dat het beroep geen uiteenzetting van feiten en middelen bevat, dan ook achterwege kan blijven;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien oktober tweeduizend en twee, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier,

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

A. BEIRLAEN.